

Als ik nu moest zeggen
hoeveel ik van je hou....

Peter Verbaanderd

Inhoudsopgave

Voorwoord	5
GGZE	7
De eerste echo	11
De eerste angsten	17
De therapie	19
Meer vertrouwen	25
De Geboorte	29
Trotse vader	33
Kraamtijd	35
De eerste kraamtranen	41
Het eerste contact	45
De strijd in mij	49
De grote dag	59
Tot slot	65

Voorwoord

In 1998 leerde ik mijn vrouw kennen. Mijn vrouw had toen al een erg grote kinderwens.

In 2004 kreeg ik psychische klachten en werd er gezegd dat het beter was om geen kinderen te nemen.

De kinderwens bleef en na veel gesprekken bij vele instellingen gaven we aan het toch door te willen laten gaan. Kinderen zitten ons beiden in het hart.

Als ik geen kinderen zou nemen wilde mijn vrouw scheiden. Zij wilde haar leven zonder kinderen met mij niet voortzetten. Ik heb voor mijn vrouw gekozen.

Dit verhaal gaat over mijn angsten, worstelen met mijzelf, omdat we graag kinderen wilden en ik mijn vrouw wilde behouden.

Ik twijfel hierbij of het kind echt van me houdt en of we een goede band hebben. Door deze twijfel weet ik niet zeker of ik echt van mijn kind kan houden.

In 2008 wordt bij mij autisme geconstateerd.

Ik heb geprobeerd door middel van gedichten mijn gevoelens en gedachten te uiten.

Gedicht

*wil ik mijzelf uiten,
mezelf niet buiten sluiten,
moet ik mijn gevoelens kwijt
en alle narigheid.
Door middel van een gedicht.
schrijf ik een noodbericht.
Ik wil hiermee een aantal zaken
duidelijk en helder maken.*

GGZE

Op 14 maart zat ik met Lotte in het gesprekkamerijtje. Mijn behandelaar voerde een pittig gesprek over mijn privésituatie. Hij zei dat het beter voor ons was om geen kinderen te nemen.

Ik zuchtte de pijnlijke stilte weg en keek Lotte verbaasd aan. Lotte nam even de tijd om het allemaal te verwerken en begon toen stilletjes te huilen. “Dan stopt onze relatie”, zei ze zachtjes.

Ik keek mijn behandelaar aan, want ik wist niet of hij hierop gerekend had. Hij keek Lotte aan en vroeg of dit serieus was. “Ik sta zeker in het leven”, zei Lotte “Kinderen zijn mijn grootste passie, als hier wordt besloten dat Peter geen kinderen mag, is de relatie over.” De behandelaar keek nu mij vragend aan: “Peter wat zeg jij hiervan?” Ik wist het nu even ook niet meer, want ik had het gevoel dat ik letterlijk tussen twee vuren in stond.

“Laten we er over nadenken”, kraamde ik er zachtjes uit. Mijn behandelaar vond het een prima idee en maakte weer de volgende afspraak.

Tijdens de terugreis zei Lotte niet veel. Ik durfde ook niets te zeggen en ontweek subtiel haar gezichtsveld.

“Houd je van me?” vroeg ze zachtjes. Ik knikte zonder even na te moeten denken. Ik wist dit zeker omdat er een persoon in mijn leven is geweest die mij altijd bij vreselijke psychose en angstaanvallen heeft geholpen, die altijd mijn hand vasthoudt, die er altijd voor me is.

“Peter luister, ik heb geleerd voor de kinderopvang, ik heb 10 jaar in een gezin gewerkt, ik kan zeker kinderen opvoeden en grootbrengen. Ik weet zeker dat jij het ook kunt, je bent in heel veel dingen goed, beter dan ze bij de GGZE weten. Ik wil je niet onder druk zetten, maar zonder kinderen kan ik echt niet bij jou blijven, sorry, in mijn leven wil ik heel graag kinderen.”